

КАК ДА СЕ ОСВОБОДИМ ОТ ГРЕХА

Хадрат Мирза Гулам Ахмад^{ac}

от Кадиян

Обещания Месия и Махди

Основател на Мюсюлмански Джамаат

Ахмадия

گناہ سے کیونکر نجات مل سکتی ہے۔
Как да се освободим от греха

©Islam International Publications Ltd

Преведен на български от: Мухаммад Ашраф и Тахир Ахмад
Translated into Bulgarian by: Muhammad Ashraf and Tahir Ahmad

Първо издание на урду:

Преглед на религиите (Урду), януари 1902 г.

Първи превод на английски език:

Преглед на религиите (Английски език), януари 1902 г.

Модерен превод на английски език:

Обединено кралство, 2008 година

Издател:

Islam International Publications Ltd

Шийпхатч Лейн „Исламабад“

Тилфорд, Съри GU10 2AQ

Обединено кралство

Печат в Обединеното кралство:

Raqeem Press

„Исламабад“

Тилфорд, Съри GU10 2AQ

ISBN:

Въведение

За автора

Роденият през 1835 година в Кадиян (Индия) Хадрат Мирза Гулам Ахмад, Обещания Месия и Махди^{ac}, се отдава на изучаването на Светия Коран и прекарва живота си в молитва и посвещение. Виждайки как Ислямът се превръща в мишена на грозни обиди от всички страни и затрудненото положение на мюсюлманите, той като имам и глас на епохата се нагърбва със задачата да защити Исляма и да представи ученията му в тяхната първоначална чистота. В многобройните си съчинения, лекции, беседи, религиозни дебати и др. той доказва, че Ислямът е единствената жива религия, която ако човек следва, той може да изгради връзка и да общува със своя Създател. Обявява, че самият Бог го е определил да бъде Месия и Махди, следвайки пророчествата на Библията, Светия Коран и Ахадита. През 1889 година започва да приема последователи в своя Джамаат, който сега съществува в над сто и осемдесет страни. Написал е над осемдесет книги на урду, арабски и персийски език.

След кончината му през 1908 година Обещаният Месия^{ac} е наследен от Халифите (Наследници), които продължават мисията му. Хадрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Масих V^{абa}, е настоящ глава на Мюсюлмански Джамаат Ахмадия и пети Наследник на Обещания Месия^{ac}.

За книгата

Ислямската концепция за спасението се различава от

тези в другите религии, и от християнството в частност, по това че Ислямът отхвърля идеята за Първородния грях и провъзгласява човека за отговорен единствено за собствените си грехове. За да се спаси, той трябва да се освободи от тях. В настоящата книга Обещаният Месия^{ac} отговаря на изключително важния въпрос – защо човек съгрешава и как може да се освободи от греха.

Обещаният Месия^{ac} пише, че по природа човек е против вредните неща и ако съгрешава, то е само защото не вярва истински в съществуването на Бог и Деня за разплата. Ако той си даваше сметка за греха, така както си дава сметка за вредата от змийската отрова, например, той никога не би помислил да престъпи Божите заповеди.

Обещаният Месия^{ac} поддържа мнението, че за истинската религия трябва да се съди по способността ѝ да убеди последователите си в съществуването на Бог. Светият автор прави подробен паралел между Исляма и другите големи религии и стига до извода, че само Ислямът може да доведе човека до пределното знание и в резултат на това - до освобождаването от греха.

Първият превод на английски език на тази статия е публикуван под заглавието „Как да се освободим от оковите на греха“ през януари 1902 година в английското издание „Преглед на религиите“. Настоящият превод е направен от Уакалат Тасниф Рабуах.

Благодарности

Благодарност за помощта им в различни етапи от изготвянето на настоящия превод дължа на: Рая Ата-ул Манан, Сиед Тануир Муджтаба, Мирза Усман Ахмад Адам и Тахир Махмуд Мубашар. Благодаря и на Уакил-ут-Тасниф

за помощта и подкрепата, както и за осъществяване на
жизнено важната връзка с Хадрат Мирза Масрур Ахмад,
Халифатул Масих V^{аб}.

Чаудри Мухаммад 'Али
Уакилут Тасниф
Техрид Джадид
Рабуах
12 февруари 2008 г.

Бележки на издателя

Думите в скоби () и между дългите тирета — са думи на Обещания Месия^{ac}. Обяснителните бележки или изрази на преводача са поставени в квадратни скоби [].

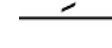
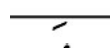
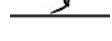
Зад името на Мухаммад^{ca}, Светия пророк на Исляма, се поставя символът ^{ca}, абривиатура на Sallallāhu ‘Alaihi Wassallam (нека Аллах му донесе мир и благословия). След имената на другите пророци и вестители се поставя символът ^{ac}, абривиатура на ‘Alaihissalām (мир нему). Пълният им текст не се изписва, но въпреки това следва да бъдат разбрани при повтарянето им при всеки удобен случай. Символът ^{pa} се използва с имената на придружителите на Светия пророк^{ca} и Обещания месия^{ac} и означава Radi Allāhu ‘anhu/ ‘anhā/ ‘anhum (нека Аллах бъде в задоволство от него/нея/тях). По същия начин, символът ^{px} означава Rahimahullāhu Ta’ ālā (нека Всемогъщият Аллах да му помогне).

При транслитерирането на арабските думи следвахме приетата от Кралското азиатско общество система:

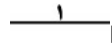

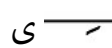

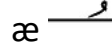
- ا в началото на думата се произнася като а, i, u, предшествани от много слабо придихание, и като h в английската дума „honour”
- ث th, произнася се като в английската дума „thing”
- ح ħ, гърлена съгласна, произнасяна с придихание, по-силно от h
- خ kh, произнася се като шотландското ch в „loch”
- ذ dh, произнася се като английското th в „that”
- ص ṣ, отчетливо s

ض	ð, подобно на английското th в „this”
ط	ʈ, отчетливо палатално t
ظ	ʒ, отчетливо z
ع	’, силен гърлен звук, който се произнася през ухото
غ	gh, звук, подобен на немското и френското r в „grasseye”. При произнасянето му гърлените мускули трябва да са в позиция за „гаргара”
ق	q, дълбоко гърлено к
ئ	’ подобно на пауза в гласа

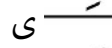
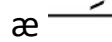
Кратки гласни:

а	за (като u в „bud”)
і	за (като i в „bid”)
и	за (като oo в „wood”)

Дълги гласни:

ā	за или (като a в „father”)
ī	за или (като ee в „deep”)
ū	за (като oo в „root”)

Други:

ai	за (като i в „site”)
au	за (подобно на ou в „sound”)

Съгласните звуци, които не са включени в списъка, има същите фонетични характеристики като тези в основните езици в Европа.

Станалите част от английския език арабски думи, напр. Ислям, Махди, Коран, Хиджра, Рамадан, Хадит, улема, умма, сунна, кафир, пукка и др., не са транслитерирани тук.

За цитатите са използвани правите запетайки (прави

кавички), а извитите запетайки са използвани за транслитериране, ‘ за ξ, ‘ за ε. Запетайките и апострофите като пунктуационни знаци отговарят на стандартната им употреба.

От Издателите

Как да се освободим от греха

С настоящата статия целя да покажа, че забележителният материален напредък на днешния век е до такава степен в противовес с пагубния му духовен упадък, че душите на хората са изгубили дори способността си да виждат очевидни истини. При по-задълбочено изучаване на човечеството се вижда, че скрити и страшни сили го дърпат надолу към пропаст, обозначена с термина *Asfalus Sāfilīn* [най-дълбоката от най-дълбоките]. Промяната в главата на хората е толкова голяма, че те са започнали да се възхищават и превъзнасят неща, които за одухотвореното око са отблъскващи и ненавистни. Всеки човек усеща, че е теглен надолу от някаква сила, която е така опустошителна, че е довела цял един свят до упадък. Чистите истини стават обект на присмех и подигравки, а пълното подчинение на Бог се счита за абсурд. Всеки човек е сякаш дърпан надолу от невидима сила.

Както често съм казвал, привличането е основата на всичко, което става по света. По-убедителната страна привлича другите към себе си. Напълно верен е законът, че на силата може да се противодейства единствено с друга мощна сила. Докато от небесата не се появи противовесна

сила, която да засили вярата на хората, да им покаже, че насладата от подчинението на Божиите заповеди е по-истинска и трайна отколкото задоволяването на плътските желания, и да ги убеди, че грехът е по-лош и от смъртта, светът, който днес е дърпан надолу от силата на низките страсти, няма да може да се издигне нагоре отново. Небесната светлина на убеждението е дадена на човечеството чрез „Слънцето“, т.е. Имама на нашия век, и неспособността ни да го разпознаем се равнява на това да умрем в невежество. Човекът, който счита, че не се нуждае от този източник на светлина е заблуден, защото се изправя срещу неотменните Божии закони. Човешкото око, въпреки че притежава своя собствена светлина, не може да вижда без слънцето. Слънцето е източникът на светлина, която се спуска от небето и огрява земята и без която очите ни са като слепи. И онзи, който бъде убеден от небесната светлина, бива привлечен към благочестивостта и съвсем естествено се заражда вражда между двете убеждения – едното, водещо към добродетелите, а другото – към пороците, едното към Изтока, другото към Запада. Сблъсъкът е най-жесток, когато двете убеждения се намират в апогея си – така както са във времена на небивал материален подем. С феноменалния прогрес на земята, в небесата се подготвя друга привличаща сила, която да се противопостави на земната. Ужасяващи са

дните на господстващо нехайство и зло на земята, защото те са знак за духовната битка, предсказана от Пророците с най-различни метафори. Някои хора я описват като последната битка между Ангелите на небето и Сатаната на земята, която ще ознаменува края на света. Други наивно мислят, че това ще бъде физическа битка, водена с мечове и оръжия. Последните са в голяма грешка, наивно разбирайки духовната битка като физическа.

Жестокият сблъсък между тъмнината на земята и светлината на небесата предстои, така както бе предсказано от всичките Пророци от Адам до Светия Пророк^{ca}. Предводителят на едната страна се нарича „Скриващият истината“, а този на другата страна е познат под името „Откриващият истината“. Този, който идва от небето, придружен от ангелите, е образът на [Архангел] Михаил, а надигащият се от земята със силите на мрака е образът на Сатаната.

И когато виждаме, че въоръжените до зъби земни легиони са вече на края на своята подготовка, това ни навежда на мисълта, че небесното царство също не изостава в подготовката си. Небесният суверен не се перчи и хвали, а напредва в подготовката си без никой да знае за това. Хората разбират за нея, когато в небето се появи светлина, а на земята – бяло минаре. Тогава небесната светлина ще се спусне над минарето и ще огрее целия свят.

Последното изречение се нуждае от допълнително пояснение. Въпреки че духовните заповеди на Бог са в пълна хармония с материалните, понякога се случва така, че те проявяват единични признаци, които могат трудно да бъдат разпознати в материалната заповед. Зараждането на привличаща сила на земята, например, води до формиране на привличаща сила на небето, въпреки че двете са противоположни. И е логично, когато тези две привличащи сили достигнат кулминационната си точка в последните дни на света, те да влезнат в сблъсък, защото никоя от тях не може да възтържествува без да унищожи другата. Когато имаме две страни с еднаква мощ и величие, те неминуемо се сблъскват. Ала това не е единственото предсказание в книгите на Пророците. Разумът сочи, че когато две мощни и противоположни сили се сблъскат, едната от тях трябва да надмогне другата или и двете да бъдат унищожени.

И точно както е описано в книгите на Пророците, хиляда години след Исус^{ac} – времето, през което, според пророчествата, Сатаната е останал окован – една зла сила започва да се надига от земята. Това е и времето на упадък на духовността в Исляма, на застой на духовния прогрес и прекратяване на земния му поход. Ислямът се заражда, когато Сатана е окован във вериги – и така е било, защото така е предречено от всички пророци чак до

Йоан, а упадъкът му започва, когато Сатаната е освободен след 1000 година след новата ера, и Ислямът спира по-нататъшния си прогрес. Оттогава насам, злите дела започват да пускат корени и дървото на злото започва да расте над земята, докато една част от клоните му разпространят на Изток, друга достигне най-отдалечените градове на Запада, а трета се разпростре над Севера и Юга. И както външното равновесие сочи, ако времето на плен на Сатаната е хиляда години, то и времето му на свобода също ще бъде хиляда години, което отговаря и на предсказаното от Пророците, и което време изтича с настъпването на четиринадесетия век от Хиджра. Тези хиляда години се изчисляват по божествения или лунния календар, защото точно по това летоброене евреите и мюсюлманите са били учени да отчитат времето на [сбъждане на] пророчествата. Изчисленията по слънчевия календар са нововъведение на човека и противоречат на смисъла на свещените писания.

Накратко казано, това са последните дни на Сатаната, които реално вече са изтекли, тъй като вече са изминали осемнадесет години от настъпването на века по Хиджра, който отбелязва края на свободата за Сатаната. Но той не иска да бъде лишен от властта си и битката между двете сили е неизбежна. Такива са Божиите повели от самото начало, а Неговата дума не може да лъжлива.

Друго доказателство, че това са дните [на последната битка], е, че шестото хилядолетие от раждането на Адам, през което се предполага, че трябва да се появи втори Адам, също отмина. Предвид, че шестият ден е денят на раждането на Адам и според светото писание един ден отговаря на едно хилядолетие, трябва да приемем, че вторият Адам вече се е появил съгласно Божиите обещания, въпреки че все още не е напълно признат. Трябва да повярваме, също така, че мястото, което Бог е избрал за неговото пришествие, е Изтокът, а не Западът, защото както домът на Адам е бил в градина на Изтока (Битие 2:8), така и вторият Адам би следвало отново да се появи в източна държава по примера на първия. Всички вярващи мюсюлмани и християни са еднакво задължени да приемат този факт.

Ето защо, не би трябвало да се затрудним в разбиране на истината, защото е очевидно, че това е времето на последната битка между светлината и мрака. Тъмните сили сега събират цялата си мощ и би било несериозно да мислим, че те могат да бъдат сразени по друг начин, освен със спускаща се на право от небесата светлина.

Тъмнината напълно е завладяла света и мъждукащият фар на праведността е на път да загине. Обичайните вярвания, традиционното познание и повърхностните молитви вече не могат да върнат угасващата му светлина. Може ли

слепецът да води слепец? Може ли мракът да прогони мрака? Не! Ново минаре трябва да бъде построено на земята, което да се издигне над низките домове, и върху него да бъде поставен фарът, който да окъпе целия свят в светлината си. А по какъв друг начин светлината може да достигне до отдалечените краища, освен ако не бъде поставена някъде нависоко?

Какво символизират минаретата? Те представляват свещената, чистата и несломимата душа, дадена на достойния за небесната светлина човек, който смисъл носи и самата дума „минаре“. Височината на минарето олицетворява твърдата му решителност, здравината - силата на духа, която се проявява във времена на изпитания, а първичната белота е олицетворение на невинността, която трябва да носи в същността си. И когато всичко това се събере накуп, т.е. праведността му бъде доказана, а душевната му сила, устойчивост, търпение и постоянство станат видими като сияещото минаре, времето на първото му пришествие, маркирано с изпитания и горести, идва към своя край и сега моментът е назрял за триумфалното му появяване. Духовността, изпълнена с Божия блясък, ще се спусне върху него като минаре и с Божието позволение ще влее в него Божията мощ. Всичко това се случва при второто му пришествие и това е точно начинът, по който трябва да се появи Обещаният Месия. Разпространените

сред мюсюлманите преданията, например, говорят за слизането му близо до минаре, което означава, че пришествието му ще бъде знаменито и той ще бъде придружен от Божествената сила. Небето го задържа докато настъпи отреденото му от Бог време за неговото пришествие, ала това не означава, че той не е [физически] на земята преди това.

Според Божествения ред, Той си служи с предметни илюстрации, за да обясни духовните въпроси. Храмовете в Baitul Muqaddas [Йерусалим] и Кааба в Мека, например, са символи на Божествения образ. В същия контекст ислямският Шариат говори за спускане на Обещания Месия върху или в близост до минаре в държава, простираща се на изток от Дамаск – също както домът на Адам е бил на Изток. Няма да навреди ако преди славното му пришествие бъде построено истинско минаре, за което всъщност се споменава в Хадита, който казва, че преди пришествието на Обещания Месия ще бъде построено минаре, което ще бъде знак за славното му появяване.

Появяването на Обещания Месия ще стане на два етапа. Първият етап ще остане незабелязан и придружен от всякакви изпитания, след което ще последва славен период, преди който трябва да бъде построено минаре в изпълнение на преданието, че материалното минаре ще бъде отражение на духовното.

Светът няма да го познае преди бляскавото му пришествие, защото той няма да бъде от този свят, нито пък ще светът го обича, защото той не обича Бога, от който той ще се появи. Той ще трябва да се изправи пред преследвания и гонения, и клевети ще се стоварят върху му. Истина е, ислямските пророчества са предсказали, че първоначално Обещаният Месия ще бъде отхвърлен и невежите хора ще се опитват да му навредят. Те ще го нападат несправедливо и ще мислят, че постъпват благочестиво, ще го измъчват и ще считат това за богоугодно. И така, той ще бъде подлаган на всякакъв вид изпитания докато настъпи времето за славното му пришествие, предопределено от Бог. И хората с копнеещи сърца ще попитат тогава: „Що за самозванец е този, щом не може да бъде подчинен? Защо Бог помага на него, а не на нас? И тогава, в отговор на техните въпроси, над сърцата им ще се спусне Божият ангел и ще им припомни: „Всички пророчества от преданията трябва да бъдат изпълнени. Това ли е, което ви пречи [да приемете Обещания Месия]? Не е ли възможно тези пророчества да са сгрешени или погрешно разбрани и не може ли да допуснем, че те са метафори? Не беше ли отнета вярата на евреите, заради напразното им чакане буквално да се сбъднат пророчествата, така както те са ги разбрали? И понеже става въпрос за същия този Бог и същите негови начини, не е ли възможно и вие да бъдете

изпитвани по същия начин?“ И тогава техните сърца ще приемат истината, също както в [времето на] миналото [предишните Пророци].

Погрешно би било да се твърди, че за разпространението на вярата и благочестивостта днес трябва да се поведат реални войни. По-скоро мечът, отколкото откриването на красотата и превъзходството на истината, ги скриват и ги обгръщат в булото на двусмислието. И онези, които мислят така, са врагове на Исляма, а не негови приятели. Те са едно подло и неморално звено, сърцата им са обвити в несигурност, те са наивни, невежи и предоставят на противниците на Исляма възможността да спорят, че прогресът на Исляма зависи от оръжието. Това схващане е пагубно за Исляма. Нито една религия не бива да се осланя на силата, когато може да докаже своята истина чрез разумни аргументи, неоспорими доказателства и небесни знаци. От друга страна, не е необходим друг аргумент за изопачаване на религия, която не притежава тези качества и, която се обръща към оръжието, за да компенсира собствената си слабост. Тази религия завършва посечена от собствения си меч.

Критиците неправилно се противопоставят на това, че ако Джихадът се счита за незаконен в нашето време, защо тогава е бил практикуван в ранните години на Исляма? Тези хора изглежда не са наясно с това, че Ислямът категорично

отхвърля използването на сила за разпространението на религията при каквито и да е обстоятелства. Светият Коран е категоричен: لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ „В религията няма принуда.“(2:257) Мечът бил вдигнат [от ранните мюсюлмани], защото варварите от Арабия, които били изгубили своя морал и човешки ценности, са се били превърнали в закleti врагове на Исляма. И когато Единството на Бог и истината на Исляма им били показани с недвусмислени аргументи и това, че идолопоклонничеството е грешно и недостойно за човека, те не могли да оспорят тези аргументи. И тогава разумните от тях се обърнали към Исляма, което довело до отделяне на брат от брата, син от бащата. В този момент идолопоклонниците били призовани жестоко да наказват онези, които приели мюсюлманството, като начин да запазят фалшивата си религия и да убедят хората да се откажат от Исляма. Тези престъпления били извършвани от Предводителите на Мека, един, от които бил и Абу Джал.

Запознатите с ранната история на Исляма без съмнение ще знаят за жестокостите и варварщините, извършени от противниците му в Мека, както и за броя на невинните хора, убити заради него. Това, обаче, не спряло хората от това да прегърнат Исляма. Дори и тези с недотам силен интелект разбрали, че неговите учения са далеч по-разумни и убедителни от тези на идолопоклонниците.

Когато противниците му видели, че техните усилия били напразни, те решили, че единственото решение е да убият Светия Пророк^{ca}, но Бог го измъкнал от ръцете им и го отвел в Медина, където да бъде в безопасност. Меканците, обаче не спрели със злите си кроежи и продължили опитите си да го убият и в Медина. При тези обстоятелства мюсюлманите трябвало да се защитят и да отмъстят на тези, които ги нападнали несправедливо. Ислямските войни са се водили не за разпространение на вярата, а за да се защитят животите на мюсюлманите. Може ли разумен човек да повярва, че Ислямът не е могъл да докаже Единството на Бог пред идолопоклонниците – идолопоклонниците, които боготворели идоли от камък и други неодушевени предмети и които били потопени във всички възможни пороци и които поради тази причина се налагало да прибегнат до оръжието? Боже опази! Тези твърдения са безпочвени и онези, които твърдят подобно нещо, постъпват крайно несправедливо спрямо Исляма като прикриват истината.

Маулавите изиграват своята роля в тази несправедливост, ала и християнските свещеници не са по-малко виновни, заради това, че също насаждат тези мисли в умовете на мюсюлманите, изтъквайки едиктите на безразсъдните маулави. Когато мюсюлманите виждат как собственият им маулави издава едикти в полза на Джихада и чуват

как християнските свещеници, които са и видни учени в същото време, изтъкват същия този аргумент срещу Исляма, те стават жертва на идеята, че Ислямът окуражава този вид Джихад. И двете позиции дават почва за тези необосновани негодувания срещу Исляма.

Ако християнските свещеници не бяха поели по този курс и ако бяха искрено и чистосърдечно признали, че едиктите на маулавите почиват на чиста проба невежество и че обстоятелствата, които са налагали Джихад в ранните години на Исляма, не съществуват днес, самото понятие за този вид Джихад нямаше да съществува днес. Те, обаче, не успяха да го разберат, бидейки водени повече от чувствата, отколкото от разума си.

Бог е разрешил на мюсюлманите да се бият, когато видял, че неверниците заслужавали смъртта си, заради зверствата, които извършили. Той, обаче, дал и възможност на тези, които приемат Исляма, да бъдат пощадени. И може би точно това е, което кара критиците да си вадят погрешни изводи. Те явно не разбират, че повелята не била свързана с принуда, а с милост към заслужаващите да умрат. Това да се нарече учението принудително е върха на абсурда. Те срещнали наказанието си, не затова, че били немюсюлмани, а защото били убийци. И тъй като Бог бил наясно, че те идеално разбирали истината на Исляма, и изхождайки от милосърдието Си, Той им дал възможност

да изкупят греховете си. Това е още едно доказателство, че Ислямът не учи на насилие, а предлага пристан на онези, които трябва да бъдат убити, заради извършените от тях кръвопролития.

Мюсюлманите са преминали през много трудности. До такава степен съществувало предубеждение срещу тях, че ако човек от някое племе приемел Исляма, той бил веднага екзекутиран или живеел в постоянен страх за живота си. Мюсюлманите е трябвало да се борят, за установяването на мира. Но дори в тези трудни времена те никога не вдигнали меч срещу никого, освен ако не се появявали двете предпоставки за война. Войната винаги им била приписвана, а те никога не са воювали за разпространяването на вярата. Те воювали заради сигурността си и при самозащита, но по-късно невежите маулави придали на този факт различна нотка и започнали да се възползват от нещо толкова варварско и срамно. Би било грешка, обаче, да хвърляме вината върху ученията на Исляма. Вината е изцяло на тези, които не ценят човешкия живот и са така кръвожадни, че с нетърпение чакат махди, който вярват, че ще дойде, за да провокира кръвопролития. Те искат да убедят хората, че Ислямът винаги е зависил от силата и принудата за своята пропаганда, както и че той не съдържа и частица истина.

Малавите не се задоволяват с упадъка на Исляма. С

прокарването на тези доктрини те искат да го завлекат още по-надълбоко. Мирът, обаче, гарантира, че Бог никога няма да позволи Ислямът да се превърне в мишена на тези клевети. Безразсъдните ни противници копаят собствения си гроб, придържайки се към мнението, че Ислямът още от самото си начало се разпространява чрез силата на оръжието. Настъпило е вече времето да изкореним това погрешно мнение от умовете си, наместо да го подхранваме. Маулавите ще направят голяма услуга на Исляма ако се обединят и изкоренят тази мисъл от умовете на невежите мюсюлмани. С това те не само ще помогнат в разкриването достойнствата и красотите на Исляма, но и ще премахнат антипатията на религиозните противници, базирана на погрешното им разбиране, и така ще могат да се радват на този извор на светлина.

Точно както всички се страхуват от убийците, особено жените и децата, по същия начин хората от другите вери се страхуват от мюсюлманите, които поддържат това мнение за Джихада. Страхуват се да прекарат нощта в тяхната компания им, да не би тези фанатици да не пожелаят на станат *ghāzīs* [първенци на Исляма] като убият гостите си. Те са хора на крайностите, които мислят, че този акт на „набожност“ ще ги направи достойни за Рая и всички негови дарове. Мюсюлманите трябва да се засрамят от това, че хората от другите религии вече не се чувстват

сигурни тяхното обкръжение и очакват от тях най-лошото. Срещал съм много хора, които се страхуват заради това потенциално вярване за мюсюлманите.

Някъде около 20-и ноември 1901 година един англичанин дойде да посети Кадиян. Тогава много от моите последователи бяха с мен, заети с религиозни дела. Той стоеше там, докато ние любезно не го поканихме да се присъедини. Тогава той се представи за английски турист, който е бил и в Арабия, и пожела да направи няколко снимки на моя Джамаат. Ние се съгласихме и след това го поканихме да остане още няколко дни. Той не пожела и каза, че е чувал за случаи на много християни, които са били безпощадни убити от ръцете на мюсюлмани, и дори разказа за няколко инцидента в Багдад, на които е станал свидетел. Ние от своя страна му обяснихме, че нашият Джамаат, познат като сектата на ахмадите, е много против тези вярвания и се отвращава от извършителите на тези престъпления и че най-главната ни служба към човечеството се състои в това да се стремим да изкореним тези вярвания. Този отговор го удовлетвори и той прекара нощта в нашата компания.

Разказвам ви този случай, за да покажа, че тези вярвания, които са против истинските учения на Исляма, изкривяват неговия имидж в очите на хората от другите религии и ги кара да таят недоверие и омраза срещу мюсюлманите.

Те очакват състрадание от мюсюлмани, които не са обременени от религията и не се интересуват от принципите на вярата. Съществува голямо недоверие към Исляма и, за съжаление, самите мюсюлмани са виновни за това. Може ли да съществува по-голям грях от това да лишиш света от даровете на Исляма – както мюсюлманското духовенство и неговите последователи сториха – и може ли да се нарече Свещена религия, която е неспособна да посади ученията си в сърцата на хората без да размаха меча? Не, истинска религия е тази, чиито неоспорими аргументи и вътрешни достойнства действат като меч, и която не се нуждае от такъв от стомана.

Днешният упадък на Исляма изисква Реформатор. Ислямът сега се намира във висящо положение, а неговата светлина е почти изцяло помрачена. Мюсюлманите са се отдалечили не само то вярванията, но и от обичаите си. Те са си измислили някакви традиции, които не само безвъзвратно влияят на техния характер, но и противоречат на Свещените природни закони. Свещеният закон, например, е предвидил три основни човешки права: Не убивай невинен човек, не накърнявай честта на другия и не присвоявай несправедливо собствеността на другия. Въпреки това, има мюсюлмани, които нарушават и трите закона. Убиват невинни хора без да се страхуват от Бог, безумните им маулави издават едикти, в които

провъзгласяват за законно прелъстяването и пленяването на жена от друга религия, която те считат за безбожница, и превръщането ѝ в тяхна съпруга. По подобен начин те считат и за законно заграбването на имуществото на неверниците чрез незаконно присвояване или кражба. Само си представете опасното състояние на религията, чиито маулави издават подобни едикти! Това е дело на егоистични хора, които лицемерно приписват тези учения на Бог и Неговия Вестител. Те трябва да понесат товара на всичките грехове, извършени от невежите мюсюлмани. Те са като вълци в овчи кожи, които заблуждават хората, те са отрова, преструваща се на удивителна противоотрова. Те хранят зли помисли срещу Исляма и Божиите творения и техните сърца са лишени от жал и състрадание, но те се преструват, че е обратното. Проповедите им са подвеждащи и служат на собствените им егоистични цели. Идват в джамиите маскирани като светци, прикривайки греховната си същност. Това не е присъщо за нито една държава, град или секта. Мюсюлманският свят изобилства от наричащи себе си улема, облечени като маулави и опитващи се да си докарат одухотворен вид, за да изглеждат набожни, ала делата им издават истинската им природа и характер. Те не желаят благочестивостта и състраданието да се разпрострат над света, защото това ще бъде в ущърб на техните интереси.

Ислямът сега е изправен пред много от трудности. Сърцата на повечето са мъртви и не се прави и една крачка към праведността. Пътят на въздържанието е изоставен и дори съществува секта, която извършва ритуалите си в гробници, които обикалят – Тауаф – така както се прави около Кабах. Те вярват, че душите на покойните им светци са всемогъщи и тази сила им е дадена от Бог. По-голямата част от гробниците се намират в близост до гробове, които пазачите очакват последователите им да почитат. Ако има нужда от чудо, хиляди чудеса се приписват на светеца без никакво доказателство. Считайки това за същността на Исляма, хората от тези секти гледат на другите мюсюлмани като на заблудени.

Докато тези хора са стигнали до едната крайност, има други, които се лутат в другата крайност, прекрачвайки всички граници в отричането на духовните дарове. Нека да вземем светците, те нямат никакво уважение към Пророците. Отричат чудесата, осмиват ги и им се присмиват. Считат, че откровението е продукт на ума на реципиента, който е резултат от вродените му гени. Считат пророчествата, които не са резултат от собствената предвидливост на човека и принадлежат изцяло на сферата на невидимото, за невъзможни. Вярват, че откровенията не идват от Бог, няма истина в чудесата или пророчествата, гробовете на мъртвите са само купчина пръст и нямат връзка с

техните души, денят на възкръсването е мит, идващ от времената на непросветеността, и това да се притесняваш за Отвъдното е чиста лудост. Те вярват, че мъдростта се крие в притежаването на материални блага и следването и подражаването на безмилостно преследващите света. Те представляват крайните позиции на мюсюлманите по отношение на Пророците и Възкресението.

Дори и в ежедневието им живот, откриваме мюсюлманите в едната крайност на спектъра или в другата. Липсва им всякакво чувство за мяра в техните думи, дела, нрави, бракове, разводи, пестеливост, разточителност, гняв, милост, отмъщение или прошка. Намират се в странен куриоз – невежеството им няма граници, а греховете им нямат спирка. Ако тези хора, които развяват знамето на Таухида и скромността, са преминали всякакви граници, има ли полза от това да оплакваме състоянието на хората от другите религии?

Християните населяват част от света, известна със своите интелектуални успехи. Това трябваше да бъде източник на голяма надежда, но със съжаление заявявам, че те пропиляват натрупаното научно и философско знание, когато стане въпрос за религия и Единството на Бог. И когато виждаме земните им проекти и систематичните им методи, и това как буквално всеки ден изобретяват нови промишлени отрасли, и в същото време сме свидетели на

жалкото им познание за Бог и това как считат един скромнен човек за Господар на световите, недоумяваме как техният интелект работи толкова добре по земните въпроси и ги подвежда напълно, когато стане въпрос за познаването на Бога!

Разликата между крайните схващания на мюсюлманите и християните е тази, че докато много от мюсюлманите заграбват правата на ближните си, християните, от друга страна, нарушават правата на Бог. Мюсюлманите вече не хранят любов и състрадание към ближните си, защото погрешното им схващане за Джихада ги направи коравосърдечни. Истина е, че някои зли хора сред тях с готовност убиват невинни за лична облага или заради сатанински подбуди, както и не се възпират да унижават хората или да си присвояват тяхната собственост. Незачитайки тези основни човешки права, те петнят самия образ на човечеството. Що се отнася до християните, те нарушават правата на Всемогъщия по всякакъв възможен начин. Безразсъдно приемат един скромнен човек за техен Бог, но не са близо до постигане на целта си да бъдат спасени. И ако вярата в Разпятието на Христос е била единственият лек за освобождаване от греха, защото не е успяло при европейците, които извършват такива греховни дела, които човек дори се срамува да произнесе?

Те са греховни до степен, че не можем да твърдим, че са по-морални от азиатците. Предвид всичко това, защо този вехт лек не е заменен? Дори и в нашия кратък живот, всеки лекар и пациент знае, че ако едно лекарство не доведе до желания ефект в рамките на седмица, седмица и нещо, то трябва да бъде сменено с по-добро. Защо тогава този лек [Разпятието] не е сменен до ден днешен, при условие че неефективността му бе категорично доказана? След хиляда и деветстотин години, заслужава ли си още да вярваме, че вярата в Разпятието може да ни донесе истинско спасение? И въпреки факта, че досега няма такива признаци, мъдро ли е още да се уповаваме на вярата, че ще дойде време, когато християните ще се въздържат от злото и невъздържаността си повече от хората от другите религии?

Всеки, който живее в някоя от европейските държави, и всеки, който някога е бил в Европа и е посетил Париж или други градове, без колебание може да потвърди, че в определени краища на континента хората вече не считат прелюбодеянието за грях. Знаят, че полигамията е незаконна, но не намират нищо лошо в това да хвърлят прелъстителни погледи на жените. Във Франция човек може да има хиляди жени и да не почувства нуждата да се ожени. Това заради откриването на нов стих в Библията, който провъзгласява всичко за законно, ли е или защото

кръвта на Исус е имала обратния ефект и обещанието за спасение не е било спазено? Всъщност това никога не е бил правилният лек, защото смъртта на един човек не може да има отношение към спасението на друг, защото всички благословии идват от Живия Бог, а не от мъртвия, така както светлината се появява, когато слънцето изгрява, а не, когато залязва.

Неспособността на този лек да осигури спасение от греха, променя и догмата, че Божият син е дал живота си за това. Не можем да приписваме смърт на Бог, с която Той жертва собствения си живот, а не успява да постигне целта си. В противоречие с вечния Божи закон е и това, че Той трябва да се подложи на смърт, слабост и унижения, и да се роди от утробата на жена. Няма прецедент, който да доказва тази концепция – би било задоволително доказателство да знаем, че Бог се е раждал по същия начин е преди – нито пък е доказано като някакво Божие чудо, което сам човек не може да извърши. Освен това, тази догма не постигнала целта си. Лъжа ли е, че хората в Европа редовно се отдават на пиене и разврат, двата най-големи греха, които задоволяват плътските желания? Лъжа ли е, че повечето мъже и жени в Европа дават пълния си принос за тези грехове? Няма да преувеличим ако кажем, че Европа надмина азиатците в консумацията на алкохол. В Европа магазините, в които се продава вино, са толкова

често срещани, че надвишават по брой всички магазини в нашите градове и села. Опитът сочи, че пиенето е коренът на злото, защото само за няколко минути той докарва човек до състояние, в което е способен дори да убие човек, а да не говорим за другите грехове, които вървят с него. Категорично заявявам, че пиенето и богобоязънът не могат да вървят ръка за ръка, и онзи, който не разбира ужасните последици от консумирането на алкохол, не може да бъде наречен умен. Друго опасно последствие от алкохолизма е, че човек не може да го откаже след като вече се е превърнало в негов навик.

Ако кръвта на Христос не може да изчисти човека от греховете му, което очевидно не може, има ли друг начин за спасение? Животът в грях, в края на краищата, е по-лош от смъртта. За да отговоря на този въпрос, от личен опит мога да кажа, че от раждането на човека до тези последни дни на света е имало само един начин да се избегне греха и непослушанието. Когато човек истински познае Бога чрез категорични аргументи и ясни знаци и е практически готов да Го види, той осъзнава, че Божият гняв е всепоглъщащ огън; и когато Бог открива красотата Си пред него, той разбира, че в Него се крие пълното блаженство. Всички завеси между него и Божественото величие и красота се вдигат и само това прогонва егоистичните желания и довежда истинската реформация.

Този мой отговор може да породи следните въпроси: „Не вярваме ли в Бог? Не се ли страхуваме от Него? Не Го ли обичаме? Нима всички хора, с изключение на няколко, не вярват в Него? И не продължават ли те да извършват всички видове грехове и не вършат ли всякакви злини и безбожия?” Аз казвам, че има огромна разлика между вярата и истинското познание. Не твърдя, че всеки вярващ може да се опази от греха. Казвам, че само този, който истински познае Бога, може да се опази от греха, защото е изпитал Божия страх, така както и Божията любов.

Можем да се запитаем още: „Защо Сатаната не се подчинява на Бог, след като има истинското познание?” Отговорът е, че Сатаната не притежава това познание, което се дарява на онези, които истински са го заслужили. Човек по природа е повлиян от знанието и стои на страна от пътя на унищожението, когато то му показва скритото му лице. Вярата означава да приемеш нещо на добра воля, докато истинското познание означава реално да преживееш тази вяра. Невъзможно е истинското познание - *Ma'rifat* – и греха да съжителства в едно сърце, така както е невъзможно да бъде ден и нощ по едно и също време. Ежедневният ни опит показва, че моментално биваме привлечени от полезните неща и избягваме онези, от които се страхуваме. Ако, например, не знаете, че това, което държите в ръцете си, е арсеник, а си мислите, че е

бамбукова захар или друго полезно лекарство, няма да се поколебаете да поемете десет или дори двадесет грама от него. Ако, обаче, знаете, че то е смъртоносна отрова, която ще ви убие моментално, няма да посмеете да вземете дори и един грам от него. По същия начин, ако човек наистина осъзнае, че Бог съществува и че всеки грях ще бъде наказан, той ще се въздържа от греха, независимо дали това е кражба, кръвопролитие, разврат, жестокост, предаване на доверието, приписване партньори на Аллах, лъжа, лъжесвидетелстване, арогантност, суета, незаконно забогатяване, измяна, измама, изневяра, лекомислен живот, неблагодарност към Бога, да нямаш страх от Бога, несъпричастност към Божиите творения, неспомняне на Бога със страхопочитание и смиреност, изгубване на себе си в преследване на земни удобства и удоволствия, забравяне на истинския Благодетел, небрежност спрямо молитвата и смирението, продажба на фалшиви стоки, недостатъчно даване, недооценяване, да не се грижиш за родителите си, да не се отнасяш към съпругата си с учтивост, да не слушаш съпруга си, да гледаш с лошо око другите жени или мъже, нехайство спрямо нуждите на сираците, слабите и беззащитните, незачитане правата на съседите, осмиване на другите с цел доказване на собственото превъзходство, подиграване с хората с думи, целящи да ги засегнат, изтъкване на физическите недъзи

на другите с цел унижаването им, наричане на хората с лоши имена, злословене, приписване лъжи на Бог или, Боже опази, лъжа, че си Пророк или Вестител, отричане съществуването на Бог, въставане срещу справедлив владетел и злонамерено причиняване на хаос в страната. И ако някой настоява, че трябва да има друг начин за спасение, защото вярата не е пречка пред греха, ще му отговоря като кажа, че никой не би извършил грях, ако знаеше, че в момента, в който го стори, ще бъде ударен от светкавица. Логиката на този аргумент е несломима. Само си помислете, съгрешавате ли, когато знаете, че ще последва наказание? Ще сложите ли ръката си в огъня, ще се хвърлите ли от върха, ще скочите ли в кладенец, ще легнете ли пред идващ влак, ще сложите ли ръката си в устата на див звяр, ще се радвате ли да ви ухапе диво куче, ще стоите ли навън в ужасна буря с гръмотевици? Няма ли да избягате от къща, която е на път да се срути, няма ли да изскочите от легло, в което има змия, няма ли да избягате от сграда, която гори? И ако правите всичко, за да избегнете тези опасности, защо тогава не бягате от греховете, които току-що споменах? Отговорът, който ще даде един мъдър човек след като правилно прецени ситуацията, е, че това противоречие се дължи на разликата в начина, по който възприемаме двете неща. Повечето хора не знаят какво е грях и въпреки, че го считат за нещо

лошо, не се пазят от него както биха се пазили от лъв или змия. Дълбоко в сърцата си те не вярват, че ще бъдат наказани за греховете си. Те дори се съмняват дали Бог наистина съществува или не и ако да, дали техните души ще живеят и след смъртта им и ако живеят, дали наистина ще бъдат наказани за греховете си. Повечето хора таят такива мисли, без дори да го осъзнават. В същото време, обаче, те се пазят от всички тези опасности, които изброих, защото се страхуват за живота си и ако се изправят лице в лице с такава опасност, няма да губят време и ще избягат от нея на момента. Истината е, че човек е сигурен за пагубния резултат от тези неща, но в случая на религиозните заповеди, той не е сигурен. Неговото познание се базира само на предположения и митове, наместо личен опит, а митовете не могат да помогнат на човека да се освободи от греха. Затова и дори хиляди Месии да бъдат разпнати, те никога няма да донесат истинско спасение, защото от греха можем да се спасим единствено чрез абсолютен страх или безусловна любов. Разпятието на Христос, което само по себе си е погрешно вярване, няма нищо общо със спирането на греховната вълна. Спомнете си, че тази догма е изградена от невежеството, тя не е потвърдена от нашия опит, затова и самоубийството на Месията не може да изкупи греховете на хората. Истинската идея за спасението е човек да се избави от ада на греха тук на

този свят. Били ли са християните спасени ако съдим по тези истории? Някой въобще бил ли е спасен, заради тези абсурдни истории, които нямат нищо общо с истината и истинското спасение?

Погледнете на Изток и на Запад и няма да откриете никой, който чрез тези митове да е постигнал чистотата, водеща до сигурност в съществуването на Бог. Тази чистота не само отвърща човека от греха, но за него насладата от истината се превръща в близка до Райските плодове и неговата душа се носи като вода пред Божия праг, и от небето се спуска светлина, която прогонва целия егоистичен мрак. Когато, например, всички прозорци в стаята се отворят през деня, тя веднага се изпълва със слънчева светлина; ако те, обаче, бъдат държани затворени, никакви предания или истории не могат да вкарат вътре светлината. Човек трябва да се изправи и да отвори прозорците пред светлината, за да може тя да озари стаята му. По същия начин, мисълта за вода не може да изгаси жаждата; човек трябва да стигне до вода и да отпие от нея, за да я утоли.

Водата, която утолява жаждата и гаси пожара на греха, не е нищо друго, освен сигурността. Нищо друго под слънцето не може да ви помогне повече; никакъв кръст не може да изкупи греховете ви и никаква кръв не може да ви предпази от плътските ви желания, защото те нямат нищо общо с истинското спасение. Опитайте се да проумеете

фактите и размишлявайте над истината. Ако опитате този лек, така както опитвате вашите земни лекарства, скоро ще осъзнаете, че няма друга светлина, освен светлината на истинската сигурност, която може да ви изведе от мрака в самите вас и че нищо друго, освен чистата вода на пълното прозрение, не може да ви пречисти от вътрешната ви кал и че само бистрата вода на Божия „взор“ може да успокои изгарящото ви сърце. И онзи, който твърди обратното, е лъжец. И онзи, който пробва с различен лек, е глупак. Хората като него не ви носят светлина, а ви дърпат още по-надълбоко в тъмната бездна и засилват огъня и жаждата, вместо да ви предложат лечебната вода. Никоя кръв не може да ви спаси, освен онази, която е пролята от `храната` на убеждението. Никой кръст не може да ви опрости, освен кръста на правдата, което значи да останем непоколебими пред истината. Отворете очите си помислете! Не е ли истина, че въпреки че има светлина, вие не можете да я видите и че докато не тръгнете по правия път, не можете да стигнете до целта си? Духовните заповеди могат лесно да бъдат разбрани като ги сравним с материалните. И така, помислете върху това, което можете веднага да разберете, и с негова помощ се опитайте да проумеее това, което е извън вашите възприятия. Законите, които властват в материалния свят, важат и за духовния, защото те идват от един и същи Свещен източник. Нима някой може да

вижда без очи, да чува без уши и да говори без език. Защо да не приложим същите закони към духовния ред? Възможно ли е някой, който има очи, да стои на ръба на бездънна яма? Може ли някой, който има уши, да не чуе влизашите в къщата му крадци? Дали някой, който може да различи сладко от горчиво, ще изяде нещо горчиво и отровно, което да го доведат до страдание и смърт? Ако приложим тези материални феномени в духовния свят, моментално ще разберем, че за да водим духовен живот, трябва да имаме светлина, която да ни показва опасния път, трябва да имаме слух, който да ни предупреди за бърлогата на крадците и разбойниците, трябва да имаме и чувство за вкус, който да ни помогне да различаваме сладкото от горчивото и отровата от противоотровата. Това са условията на спасението и никой, който е сляп и не е бил благословен със светлината, няма да бъде спасен с кръвта на друг.

Спасението не е присъщо на Отвъдното. Истинското спасение започва в сегашния ни живот. То е светлина, която се спуска над душата, и ни показва пътя на унищожението. Стъпете на пътя на истината и мъдростта и той ще ви отведе до Бог, излекувайте сърцата си и ще тръгнете към истината. Нещастно е студеното сърце и мъртвия дух, и съвестта, която не е надарена с проникателност. Превърнете се във ведро, което се спуска в кладенеца

празно и излиза пълно. Не бъдете сито, което не може да задържи водата. Погрижете се за здравето си [духовното] и се отървете от треската на материализма, чието отровно влияние кара очите ви да ослепяват, ушите ви да оглушават и които лишават езика ви от вкус и ръцете и краката ви от сила. Прекъснете връзката си с този свят, за да можете да се свържете с Небесния. Спрете сърцето си от това да се движи в една посока, за да тръгне в другата. Захвърлете мръсотията от този свят и блестящото съкровище на рая може да бъде ваше. Върнете се към корените си и чистотата на баща ви Адам в дните на раждането му, и може да ви бъде дадена власт над всичко.

Денят върви към своя край и слънцето след малко ще залезе. Все още имате време ако искате да прогледнете, или може да е късно. Преди да си тръгнете [от този свят], посейте си хубави неща за ядене наместо камъни и тухли; осигурете си дрехи да носите наместо тръни и дрипи. Бог, който дава мляко на майчината гърд още преди да се родите, изпраща заради вас, във вашата ера и страна, човек, който ще ви нахрани като майка. Той ще ви нахрани с млякото на убеждението, което е по-бяло от слънцето и по-ободряващо от виното. И ако още има живот във вас и не сте мъртви, тръгнете към него и пийте от пряското му мляко. Изхвърлете старото и заразено с бактерии мляко, защото то не може да ви донесе живот, и веднага щом влезе

в тялото ви ще се разболеете, защото то се е превърнало в отрова. Ала не гледайте с възхита всичко бяло, понякога черното е по-добро. Черната коса, например, носи силата на младостта, а бялата означава немощ, слабост и старост. По същия начин, няма полза от `белотата` на суетата и самохвалството. Грешният, но обикновен, човек е сравнително по-добър, защото той не крие греховете си, и аз съм убеден, че той е по-близо до Божията милост. Не вярвайте в несигурността, която е лишена от истинската светлина и не се основава на Божествената философия, защото всичко това води до разруха. Ако искате да знаете как да захвърлите злото, вслушайте се по-добре в това какво желаят сърцата ви и попитайте съвестта си кой лек е по-добър за освобождаване от греха. Дали някой вярва, че кръвта на Христос е достатъчна, за да го накара да се страхува от извършването на грях? Точно обратното, опитът сочи, ще това допълнително го поощрява, защото този, който се уповава на кръвта на Христос, мисли, че греховете му са вече опростени.

Този, обаче, който знае за отровния характер на греха, никога няма да посмее да го извърши, защото знае как той ще го унищожи. И затова един човек е изпратен от Бога, за да ви доведе до това познание, което ще ви помогне да видите Бога и отровата на злото, след което ще избягате от греха, така както бихте избягали от див звяр.

Целта на тази статия е да разпространи истинските Божи учения и знаци в света, за да може търсещите спасение в Разпятието и Кръвта на Христос да открият извора на истинското спасение.

Истинското спасение не може да бъде открито в калната вода. Водата, която ще пречисти сърцата, идва от небесата в определеното време. В реката, която я носи, няма кал и мръсотия и нейната бистра и чиста вода е нетърпеливо оползотворена от хората. Реката, която е спряла да тече и водата ѝ е застояла, не може да се радва на такава чистота, защото тя се смесва с калта и екскрементите на животните. Надареното с познанието на Бога и убеждението сърце прилича на пълноводна река, която напоява всички полета на пътя си, и чиято прохладна и бистра вода носи спокойствие и утеха на изгарящите сърца. Тази вода е не само чиста, тя пречиства и другите като им дава мъдростта, която да изчисти ръждата в техните сърца и да ги накара да презират греха. Но онзи, който е като локва с кал, не може да донесе добро на човечеството, тъй като не може да пречисти собствената си душа. Време е да се изправите и да започнете да търсите водата на убеждението, защото тя ще ви бъде дадена. Веднъж изпълнени с убеждението, ще потечете като река, ще се пречистите от калта на съмнението и подозрението и ще се отдалечите от греха. Това е водата, която ще отмие всички следи от греха, ще

пречисти сърцата ви и ще ви подготви да се потопите в Божия образ. Никога няма да можете да премахнете следите от егото в сърцата ви ако не ги измиете с чистата вода на сигурността. Вземете решението, за да ви бъде дадена сила, и търсете, за да намерите. Смекчете сърцата си, за да проумеете тези неща, защото никой коравосърдечен човек не може да ги разбере. Можете ли да си представите истински да презирате греха ако сърцата ви не са изпълнени с Божието величие, ако нямате познание за блясъка и силата на Живия и ако сърцата ви не са изпълнени със светлината на сигурността? Не! Има само един начин, така както има само Един Бог и един Закон.

Показалец

А

Абу Джал, 18

Адам, втори: появил се е вече, но не е признат, 10; трябва да се появи на Изток, както първия Адам, 10; предполага се, че ще се появи през шестото хилядолетие, 10 Обещаният Месия е, 10

Адам^{ас}, 10 роден на шестия ден, 5; даден му е дом на Изток, 10

Б

Bait-ul-Maqaddas, 11

Д

Дамаск: пророчество за Обещания Месия, което се появява на Изток, 15

Ден: в свещените писания един ден е равен на хиляда години, 13

Джихад с оръжие: ранните мюсюлмани се уповавали на него при самозащита, не за разпространение на Исляма, 20; идеята за, е пагубна за Исляма, 12

Е

Евреи, 16; били подведени, защото очаквали пророчествата за идването на Месията да се сбъднат буквално, 16

И

Изток: пророчество за Обещания Месия, появило се на Изток, 12

Ислям, категорично забранява използването на принуда в религията, 17; плачевното състояние на Исляма в наши дни, изисква появяването на Реформатор,

Й

Йерусалим, 15

К

Кабах, 26

Кадиян, 23

Л

Лунен календар: времето за събждане на пророчествата се отчита по, 12

М

Маулави: могат да направят голяма услуга на Исляма като разсеят лъжливата представа за Джихад, 19; изградили на Джихада погрешен образ, 19; трябва да понесат товара от греховете на невежите мюсюлмани, 20

Медина, 18

Мека, 15, 18

Минаре: материално минаре ще служи като огледало на духовното, 10; е метафора за решителност, сила и чистота, 10; пророчеството за Минарето показва, че пришествието на Обещания Месия ще бъде славно, 13; пророчество за Обещания Месия, който ще се появи близо до Минаре, 10

Михаил, Архангел, 5

Мухаммад^{ca}, Светия Пророк, 5, 10

Мюсюлмани: на тях се гледа с подозрение, заради вярата им в Джихада с оръжие, 16 ранните мюсюлмани били принудени да нарамят меча в самозащита, 15; са станали коравосърдечни, заради погрешната им идея за Джихада, 20; липсва им умереност и се лутат от едната крайност в другата, 19; някои мюсюлмани отричат пророчествата и чудесата, както и не зачитат Пророците, 18; някои мюсюлмани почитат гробници, 18

О

Обещания Месия: построяване на материално Минаре преди пришествието му, 15; предопределен да се появи на два етапа, 15; е Вторият Адам, 15; пророчества за, появяване на изток от Дамаск, 15; пророчества за, появяване близо до Минаре, 15

Р

Разпятие, 28, 36, 40

Религия: истината няма нужда от оръжие, за да убеди хората в истинността си, 18

С

Сатана, 10, 11, 12, 33

Сектата на ахмадите: е срещу принудата в религията, 23

Слънчев календар: е нововъведение на човека, 12

Спасение: въпреки че припознават един скромен човек за Бог, християните не успяват да се спасят от греха, 30; дори и хиляди месии да бъдат разпнати, те няма да донесат истинското спасение, защото от него можем да се спасим само с пределния страх и безусловната любов, 34; истинското спасение започва в сегашния ни живот, 36; истинското спасение означава да се спасим от ада на греха на този свят, 34

Т

Таухид, 27

Х

Хадит: Минаре трябва да бъде построено преди пришествието на Обещания Месия, 13; Мюсюлманите си измислят Хадит, който безвъзвратно влияе на техния характер, 17

Християни: вярват в Разпятието, което не успява да ги отърве от греховете им, 28; не прилагат цялото си научно и философско познание в религията, 27; Нарушават Божиите права като считат един скромен човек за Бог, 28

